

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Kayvion Lewis
THIEVES' GAMBIT

Copyright © 2023 by Kayvion Lewis
Published by arrangement with Rights People, London
Translation Copyright © 2024 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-05117-9

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

KEJVION LUIS

Gambit lopova

Prevela Milica Simić

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2024.

Za Kitena, mog najvećeg obožavatelja

Kvest ne sme da veruje nikome na ovom svetu – sem drugom Kvestu.

Dakle, kada mi neki Kvest, pogotovo mama Kvest, kaže da se sključam kao pereca u ormariću koji je toliko mali da bi bilo nezakonito držati psa u kavezu iste veličine, verujem da ima dobar razlog za to. Ili da će bar ono što ukradem, ma šta to bilo, vredeti toga.

Da sam normalna osoba, noge bi mi do sada bile u komi. Ali pretpostavljam da je mamina intenzivna obuka iz fleksibilnosti odlična za ovakve poslove.

Bila sam nagurana ovde, na praznoj strani vile, oko tri sata, listajući svoj lažni profil na Instagramu. Tokom poslednjih nekoliko meseci, uhođenje života ljudi u studentskom domu preraslo mi je u veću zavisnost od gledanja korejskih drama na Netfliksu.

Kada mi je u ponoć baterija pala na 20 posto, morala sam da prestanem s tim. Mama me je upozorila da ne koristim telefon na nebitne stvari – kad bih propustila njenu poruku, nadrljala bih, pa sam umesto toga nestrpljivo lupkala prstima u rukavicama dok ekran nije konačno zasvetleo.

PRIMA: Rozalin Kvest, poziv na Gambit

To nije bila mamina poruka – već nečiji mejl. Da li sam konačno dobila odgovor u vezi s nekim od letnjih programa gimnastike? Ili s onim takmičenjem čirlidersica? Poslala sam brojne mejlove sa upitima za letnje programe na koledžima usred noći pre nekoliko dana, kad mi se naša kuća činila najusamljenijom na svetu, a pomisao da provedem nekoliko nedelja u prepunom kampusu sa drugim klercima mojih godina bila osvežavajuća. Niko mi do sada nije odgovorio. Već sam počela da brinem da su prozreli moje transkripte školskih svedočanstava koje sam mahnitno falsifikovala šaljući prijave.

Tekstualna poruka pojavila se pre nego što sam uspela da otključam telefon. Ovog puta je bila *od mame*. Skoro kao da je osetila šta se spremam da pogledam i virtuelno me lupila po ruci.

Na tebe je red.

Mejl će morati da sačeka.

Odškrinula sam vrata ormarića, gurnuvši prste ispod njih da bih smanjila težinu sa šarki kako ne bi zaškripale. Jednostavan trik, ali znam ga otkako sam naučila da napišem svoje ime. Na brzinu sam provirila.

Hodnik je bio pust. Mama je obavila izvidanje i zaključila da je ovo krilo obično prazno; ona i ostale služavke provodile su najveći deo vremena glancajući vaze u privatnoj galeriji u drugom krilu. Ovde je obezbeđenje bilo slabije.

Šunjajući se, prolazila sam pored soba vile sa netaknutim krevetima sa baldahinima, ponekom policom za knjige i golim stolovima. Potpuni mir i tišina koji su tu vladali trebalo bi da budu neprijatni, ali za mene usamljenost u kući nije bila novina. Kad bih nakratko zatvorila oči, mogla bih pomisliti da sam se vratila u našu porodičnu kuću na Androsu.

Nacrti koje sam zapamtila vodili su me kroz dnevni boravak na prvom spratu, gde mi je za oko zapala komoda na kojoj su stajale uramljene fotografije. Ni u jednoj od drugih soba nije bilo ničeg toliko... ličnog.

Podigla sam najudaljeniji ram. Ozarena grupa studenata pozirala je na stepenicama zgrade od crvene cigle. U donjem uglu, urednim crnim slovima bilo je napisano: *Brucoši*.

Sećanja. Veze. Mogla bih da ukradem sliku, ali ne bih mogla njih da ukradem. Ako ih želim, moram sama da ih steknem. Daleko od kuće. Daleko od mame.

Zaledila sam se začuvši neki tihi zvuk.

Spustila sam fotografiju i čučnula iza sofe. Čučeci, odmotala sam svoje omiljeno oružje. Porodica Kvest ne voli pištolje – oni nisu nečujni. Mama nosi nož, a prema njenim rečima, baka je nekada imala kolekciju špriceva sa sedativima brzog dejstva koje je mogla da upotrebi podjednako brzo kao što glavni kuvar restorana sa pet zvezdica sipa začine u jelo.

Pretpostavljala sam da nemam stomak da zabijem oštro sečivo – ili iglu – nekome u telo i, umesto toga, koristila sam adaptiranu meteora narukvicu. Dužina karika je bila tolika da sam mogla lako da ih obmotam oko svog zglavka, a teške metalne kuglice veličine trešnje na krajevima

Gambit lopova

čvrsto su naskakale na namagnetisani prsten na mom srednjem prstu. Bilo je mnogo lakše ovo prokrijumčariti na kontrolnom punktu nego nož, a u mojim rukama ovo je oružje bilo podjednako efikasno, ako ne i smrtonosno kao što je nož. Zvuk tapkanja postajao je sve bliži.

Toliko o tome da nema nikakvog obezbeđenja. Podigavši se malo da bih nekoga zgrabila lancem oko vrata, umalo se nisam ugušila od prigušenog smeha. Najlepša mačka koju sam ikada videla skočila je na vrh sofe. Sijamka sa krznom boje peska koja je izgledala kao da je umočila šape u pepeo i istrljala njime lice. Treptala je gledajući me živahnim plavim očima, a onda je skočila na tepih i počela da prede, trljajući se o moja stopala.

Ponovo sam obmotala narukvicu oko ruke i počejala je iza ušiju. Mjauknula je i prevrnula se na leđa. Upravo sam joj ulepšala ceo ovaj mesec.

Kad sam bila klinka, gutala sam vlogove o udomljavanju kućnih ljubimaca dok je mama bila negde na putu zbog posla. To je bilo pre nego što sam shvatila da ništa što u sebi nije sadržalo krv Kvestovih nikada nije kročilo u našu kuću – uključujući životinje.

Sijamske mačke su popularne zato što su predivne, ali lako umeju da se osete usamljeno. Kada nemaju društvo, rano uginu. Imala sam osećaj da vlasnik ove izolovane kuće nije previše razmišljao o tome da svojoj mački nabavi prijatelja.

Kada sam krenula dalje, mačka me je pratila, veselo mašući repom. Odgurnula sam je. Koliko god da je bila slatka, pokupiti mačjeg pomoćnika nije bilo u planu igre. Okrenuvši se, potrčala sam. Dvokrilna vrata delila su sledeći hodnik od ovog. Zatvorila sam ih pre nego što je mačka uspeła da prođe. Mjaukala je dovoljno tiho da mi slomi srce, pre nego što je negde odjurila.

Kada je otišla, ponovo sam otvorila vrata u slučaju da neko iz obezbeđenja prođe tuda i primeti promenu.

Prateći mapu u glavi, stigla sam do sobe sa široko razvučenim zavesama. Zvezde i mesec na nebu iznad Kenije bacali su dovoljno svetlosti da vidim koliko je soba standardna. Uredan nameštaj, s ukusom izabrane slike na zidovima. Krevet u kome niko nikada nije spavao. Još jedna soba za duhove.

Na noćnom stočiću nalazila se vaza.

Porcelanska vaza iz perioda dinastije Čenlung, oko 1740. godine. Procenjena vrednost: irelevantno. Jedina bitna cena bila je suma koju je naš klijent ponudio da bi je uzeo iz zbirke svog rivala i stavio u svoju. Pre nedelju dana, ova vaza je bila izložena u privatnoj galeriji na drugoj strani vile. Sve dok mama nije počela da radi ovde kao služavka.

Ovaj posao nazvala je slagalicom. Delić po delić, prošvercovala je repliku vaze i sastavila delove. Za nekoga toliko veštog kao što je mama, zamena prave vaze lažnom bila je dečja igra. Nažalost, vlasnik je bio – s pravom – zabrinut zbog mogućnosti krađe. Obezbeđenje je pretresalo osoblje svakog dana kada su odlazili kući. Mama je mogla da pomera vazu po kući, ali nije mogla da je iznese iz nje.

To je bio moj posao.

Izvukla sam kofer koji je mama ostavila ispod kreveta. Imao je obloženu meku unutrašnjost savršenu za zaštitu od udarca. Profesionalni savet: ako ne možete da smislite način kako da iznesete svoj plen ne oštećen, nemojte se uopšte truditi.

Nešto je zazvečalo u vazi dok sam je podizala. Kad sam je malo nagla, dijamanti su mi se prosuli po dlanu. Zakolutala sam očima. Mama je imala toliko mnogo narukvica da biste mogli da je vidite sa Marsa, da ih je sve nosila. Kad god bih je upitala zašto, odgovorila bi: *Zašto ne?*

Laserski pokazivač bio je umetnut u stranicu kofera. Usmerila sam snop u senzor pokreta na jednoj strani prozora. Zanimljivost u vezi sa senzorima pokreta jeste da možete prevariti većinu njih laserskim pokazivačem od pet dolara kupljenim na Amazonu. Oni detektuju kretanje samo kada nešto poremeti snop koji ih spaja, pa sam se na ovaj način osigurala da oni misle da je taj snop još uvek tu, držeći svoj laser usmeren direktno na senzor dok sam se ja provlačila kroz prozor. Najbolje funkcionišu jednostavne stvari. Bilo bi mi mnogo teže da je prozor bio zatvoren daskom ukucanom ekserima. *Malo teže.*

Za šezdesetak sekundi bila sam napolju i čučala na simsu poput Spiderdevojke. Stisnula sam kofer između butina i spremala se da zatvorim prozor kada je nešto uletelo u sobu.

Nešto što je očajnički želelo da izađe.

Mačka je prošla pored mene i skočila pravo na travnjak. Dočekala se vešto na noge kao prava mačka. Hvala bogu, i dalje sam držala laser uperen u senzor, inače to ne bi bilo dobro po mene.

Neprestano je mjaukala, preklinjući me da siđem da se igram s njom. Bila je uporna, nema sumnje.

Zatvorivši prozor, odmeravala sam zid od cigala s kamerom okrenutom prema travnjaku. Imala sam deset sekundi da sprečim kameru da se okrene prema meni. Nije bilo vremena za finese. Istrgla sam veći od dva kabla koji su izlazili iz zida. Kamera se zaustavila usred okreta, i ostaće zaglavljena sve dok neko ne dođe da je popravi. Nadam se tek kad ja budem davno otišla.

Mačka je i dalje mjaukala na sav glas.

„Dobro, dolazim“, rekla sam.

A sad sam pričala s mačkama. Ali bila je to samo video-kamera – mama je zapisala serijske brojeve kamera da bismo mogli da pogledamo njihove specifikacije – i nije mogla da me čuje.

Skočila sam dole. Mačka je ponovo počela da se trlja o moje noge. Kako sam mogla da odolim? Podigla sam je rukom kojom nisam držala kofer i privila je uz grudi.

Brzo sam stigla do motorne kosačice, spremne za jutro. Mali prtljažnik ispod vozačkog sedišta, tačno iznad motora i iza vreća sa đubrivom, biće mi dom tokom narednih nekoliko sati. Pogledala sam prema horizontu, posmatrajući talase drveća i trave iz savane, koji su se spajali s nebom posutim zvezdama. U ovakvim trenucima shvatala sam zašto moja porodica već tri generacije obožava ovu profesiju koja ih je vodila na putovanja širom sveta.

Ali nisu to uvek bile samo zvezdane noći i prijatni prohladni povetarac.

„Znaš da ne mogu da te povedem sa sobom.“ Mačka je tiho mjaukula kad sam je zagolicala po vrhu repa. „Bar imaš lep pogled, zar ne?“

Mjaukula je i možda sam poludela, ali zazvučalo mi je kao da na svom mačjem jeziku kaže: „Šališ se?“ Spustila sam je i odgurnula kese sa đubrivom pre nego što sam se uvukla u skućeni prostor, držeći kofer pripijen uz grudi. Sve je mirisalo na benzin i plesan. Nema veze. Mama bi mi rekla da razmišljam o novom laptopu. O kivicama od petsto dolara. O po narudžbini napravljenim patikama koje niko sem nje i tetke neće videti da nosim.

Vratila sam kese sa đubrivom na mesto, ali mačka se provukla kroz sićušni razmak između dve kese. Smestila se na kofer na mojim grudima, i dalje predući i mjaučući.

„Hoćeš da i tebe ukradem, zar ne?“

Liznula mi je obraz. Dobro, neka ostane. Bar neko vreme. Pitala sam se koliko bi vremena njenom vlasniku trebalo da primeti da je nema kad bih je ukrala.

Iz svog skrovišta opazila sam treptaj svetlosti. Ne, dva svetla? Neko je patrolirao travnjakom. Poranili su... Da li je nešto aktiviralo alarm? Da li su primetili da se kamera zaglavila?

Mačje predenje zvučalo je poput električnog ventilatora. Želela sam da je učutkam, ali kako učutkati mačku?

Posegnula sam za narukvicom, spremajući se da je odmotam. Zvučalo je kao da idu u mom pravcu. Kako, dođavola, da iskočim odavde dovoljno brzo da skočim na njih?

Sranje.

„Nala...“ Čovek je coknuo jezikom. Granule su zveckale u tegli. „Gde si, ti malo razmaženo derište?“

Dvostruko sranje.

Pokušala sam da izbacim Nalu napolje, ali ona je stalno skakala ponovo na kofer, neumorno predući i *mjaučući*.

Onda sam se setila još nečeg o sijamskim mačkama. One spadaju u najglasniju rasu mačaka.

„Čujem je“, začuo se glas drugog muškarca. „Kako je izašla napolje?“

Drugi čovek se podsmevao. „Nemam pojma. Ova glupa mačka uvek pokušava da pobegne. Stavićemo je u orman dok se gazda ne vrati.“

Svom silom svoje volje, pokušavala sam da nateram Nalu da učuti. Zašto jednostavno nije pobegla kada je iskočila kroz prozor? Dosad bi već bila daleko. Pomisao na to kako danima ili nedeljama paniči zatvorena u ormaru izazvala mi je grižu savesti. Kad bi samo učutala, povela bih je sa sobom. Nema veze šta mama kaže. Ali ona nije htela da učuti.

A oni su bili sve bliže.

Žao mi je, Nala. Okrenuvši ruku, zgrabila sam laserski pokazivač iz zadnjeg džepa. Uperila sam zrak koji je stvarao malu crvenu tačku iznad kofera i oči su joj se odmah raširile, a mišići napeli. Mačji refleksi bili su aktivirani. Svetlost iz baterijske lampe udaljila se od kosačica na delić sekunde i, osećajući se gore nego što sam očekivala, uperila sam laser ka zidu vile. Nala je iskočila, jureći po travi prema tački svetlosti i ušla pravo u vidno polje svojih progonitelja.

Gambit lopova

„Imam je!“ Nalino očajno frktanje ispunilo je noć. Borila se svom snagom, ali je to već bila unapred izgubljena bitka.

Svetlost lampi je izbledela. Sve se smirilo, sem mog disanja.

Mrzela sam to što sam uradila toj mački. Ali trebalo bi da zna – nikome se ne može verovati.

2

Prve reči iz maminih usta posle završenog posla nikada nisu: „Jesi li dobro, Ros?“, već: „Imaš li ga?“

Izvukla sam se iz kosilice, kotrljajući se, i tresnula pravo pred mamine noge. Nema veze što sam umirala od iscrpljenosti zbog toplote i gotovo se ugušila od isparenja poslednjih pola sata otkako je kosilica počela da se kreće. Bila sam dobro. Ako sam živa i s njom, to znači da sam dobro. Meta je bila ono što je važno.

„Vidi moju devojčicu, kako je sve uradila kako treba“, rekla je mama, otvarajući kofer i proučavajući plen. Nije ličila na sebe tako prurušena u radnički kombinezon vrtlara, što je bilo potpuno drugačije od njenog tipičnog ostrvskog šik izgleda, čak i kad je izvukla narukvicu iz kofera i navukla je na ruku.

Uzdahnula je, posmatrajući kako dijamanti na narukvici plešu na jutarnjoj svetlosti. Morala sam priznati, dijamanti su dobro stajali mami. Bila je glamurozna lepotica. Dugački talasasti umeci u kosi i s ukusom produžene trepavice. Široki bokovi i tanak struk koji je volela da naglasi – potpuna suprotnost meni koja sam bila vitkija. Stil joj je bio dramatičan, ne na nivou bunde i visokih potpetica, ali dovoljno da je, kad god bismo otišle negde gde je zaista mogla da zablista, uvek privlačila pažnju. Otuda potiče njena ljubav prema dijamantima. Bilo šta što može učiniti da još više zablista.

Brzo me je poljubila u čelo. Mirisala je na pokošenu travu i benzin, ali ja sam verovatno mirisala gore.

„Dobra devojčica koja voli svoju mamu“, rekla sam, zato što sam znala da to voli da čuje, i skočila na sedište, ostavljajući dovoljno mesta za nju. Uz zadovoljan osmeh, verovatno više zbog komplimenta nego

zbog uspešno obavljenog posla, uključila je kosilicu i krenula prema ivici imanja gde su nas čekali terenski džip, voda i klima-uređaj dovoljno hladni da zaplačem od zahvalnosti.

Naslonila sam se čelom na ventilacioni otvor automobila.

„Možemo da nakon ovoga odemo negde gde je hladnije.“ Mama je posmatrala kako uživam u hladnom vazduhu koji je izlazio iz otvora iza volana džipa. „Možda u južnu Argentinu. Ili na Alpe, a?“

„Bukvalno samo što smo završile posao. A da ne spominjem Bošero.“ Čula sam da nisu baš bili zadovoljni našim poslednjim poslovima u Danskoj i Italiji, jer smo prekršile nezvanični sporazum kad su u pitanju vrhunske krađe na tlu Evrope. U svetu lopovskih imperija, samo jedna može biti na vrhu, ili bar jedna na svakom kontinentu. Naterala sam sebe da sednem, namestila punjač i uključila svoj mrtvi telefon. Pogledavši me iskosa, mama mi je pokazala da to ne odobrava. Upravo razgovaramo i treba da obraćam pažnju na nju.

„Dobro je što bismo radije bile uhvaćene u krađi nakita nego da bismo o tome šta Bošerovi žele.“ Podigla je svoju savršeno oblikovanu obrvu i pogledala me, pa sam klimnula glavom kao što je i očekivala.

Jedna ideja sinula mi je u glavi. „Ako želiš da radimo više poslova u Evropi, bilo bi logično da tamo neko ode i napravi mrežu. Šta misliš da odem tamo u školu na neko vreme, kao paravan, zar to ne bi bila dobra prilika?“

Zadržala sam dah. Verovatno su postojali lakši načini da ponovo započnem priču o odlasku. Čitavog života nisam nigde išla bez mame ili tetke, a bila sam na mnogo mesta. Mislila sam da će, kada sam pre nekoliko meseci napunila sedamnaest godina i kada ostala deca sa Bahama završe srednju školu, ona početi da bude manje... znate.

„Hm... ipak ne.“ Mama je gledala pravo ispred sebe u prazan deo puta i travu savane. Čekala sam objašnjenje. Neki razlog, bilo šta. Umesto toga, rekla je: „Kad se vratimo, odmaraćemo se i gledati niskobudžetne filmove nedelju dana, šta misliš, dušo?“

Silom sam se osmehnula. „Kul.“

Zadovoljna, izabrala je plejlistu na svom telefonu i pojačala zvuk. Ekran na telefonu je živnuo. Mejl. Od jednog od letnjih programa.

Nagnula sam telefon tako da mama ne može da ga vidi dok sam čitala:

Draga Rozalin,

Hvala vam što ste se prijavili za naš letnji kamp za gimnastiku visokih performansi. Sa zadovoljstvom vas pozivamo na našu drugu sesiju (1. jul – 28. jul) ili, ako želite i ako ovo obaveštenje ne stiže prekasno, ostalo nam je jedno prazno mesto za našu prvu sesiju (2. jun – 29. jun). Kao nacionalno poznati program, radujemo se što svakog leta privlačimo na desetine talentovanih mladih sportista, koji uživaju u tome da sklapaju prijateljstva sa kolegama iz svoje oblasti. Nadamo se da ćete odlučiti da nam se pridružite u ovom jedinstvenom iskustvu.

Mejl se nastavio obaveštenjem o smeštaju, naknadama i kontakt informacijama. Što sam više čitala, bilo mi je teže da vodim računa o svom izrazu lica. Moji falsifikovani transkripti dokumenata i lažni rezultati takmičenja zaista su funkcionisali. Mogla bih tamo da odem... za nedelju dana ako to želim. Danas je 26. maj.

Nala je trebalo da pobegne od čuvara kad je imala priliku. Sada je bila zarobljena. Nisam želela da napravim istu grešku.

Otkucala sam: *Volela bih da dođem!*

Mama je repovala uz stihove koji su grmeli iz zvučnika i gurnula me u rame da bih joj se pridružila. Kao i obično, stisla sam usne i pretvarala se da se bunim pre nego što sam joj se pridružila. Upotrebila je stih o dijamantu na ruci da bi podigla uvis svoju novu narukvicu, i ja sam se nasmejala. Spolja gledano, sve je bilo isto. Isto uzbuđenje posle završenog posla. Ista ona, ista ja. Ali tako nije moglo da bude zauvek. Osećala sam se kao da sam upravo pomerila točak života sa njegove ose, tik pred njenim nosom, a da ona to nije primetila.

Skrolovala sam dalje, pregledajući inboks. Gde je onaj mejl što mi je nešto ranije stigao, pre nego što mi je mama poslala poruku? Čudno. Osim ako uopšte nije bio u mojoj ličnoj pošti. Crna kutija za elektronsku poštu. Način na koji je naša porodica prihvatila poslove. Dostupan samo preko duboke mreže, sto posto zaštićen od hakera i ne može mu se ući u trag – tako mi je to mama objasnila kad sam imala osam godina. Potrebna je šifra samo da biste poslali mejl odatle. *Nikada* nisam dobila obaveštenje o pristiglom mejlu iz crne kutije. To bi trebalo da je nemoguće.

Gambit lopova

Ukucala sam pet lozinki zaredom da bih pristupila nalogu u crnoj kutiji.

Poruka je bila tu. I dalje neotvorena. Mama sigurno još uvek nije proveravala poštu.

Srce mi je udaralo u grlu. Neko je poslao mejl u crnu kutiju za mene?

Zdravo, Rozalin Kvest,

Čestitamo na tome što ste zaslužili da se zainteresujemo za vas.

Pozvani ste da učestvujete na ovogodišnjem Gambitu lopova.

Takmičenje će početi za nedelju dana. Predviđeno je da traje dve

nedelje. Molimo vas, kontaktirajte s nama da bismo se dogovorili.

Organizatori

3

Gambit lopova. Takmičenje. Danima kasnije, kod kuće na Bahamima, dok je trebalo da budem preplavljena mislima o bekstvu u letnji kamp, reči poziva za takmičenje zvečale su mi u mozgu poput kockica u šoljici za jamb.

To sam bar pretpostavljala – nikad nisam igrala *jamb*. Porodično veče za igre izgubilo je svu svoju privlačnost kad je mama odbila da prestane da vara.

To je bilo dovoljno da mi skrene pažnju sa treniranja spretnosti. Nalazila sam se u prostoriji za treninge više od sat vremena – što je dobro za oslobađanje od stresa – pokušavajući da skočim iz kutije s otvorom od 30 cm² u drugu na udaljenosti od 210 cm. Prošlog meseca sam postavila lični rekord od 190 cm. Posle toga mi je mama rekla da je ona mogla da skoči 230 cm kad je bila mojih godina.

Balansirajući, savila sam kolena i ponovo pokušala. One sekunde kad su mi se noge odvojile od polja, znala sam da sam zeznula stvar. Nije bilo dovoljno zamaha. Stopalom sam zakačila ivicu i gravitacija me je povukla pre nego što sam uspela da se zadržim. Sručila sam se s treskom na strunjaču.

Huknula sam, sklanjajući jednu od kikica s lica. Jedna senka je prešla preko mene. Tetka Džaja je zurila nadole ka meni, s rukama na svojim širokim bokovima. Bez obzira na to što je bila sedam godina mlađa od mame, sasvim sigurno je izgledala kao ona. Kad bih začkiljila, pomislila bih da se to mama mršti na mene sa karakterističnim kvestovski stisnutim usnama.

„Šta nije u redu s tobom?“ Nije mi pružila ruku. Niko nikome ne pruža ruku u porodici Kvest. „To je zbog tvojih smešnih cipela. Sapliću te.“

Gambit lopova

Bacila sam pogled na svoje patike za taj dan. Bele, napravljene po narudžbini i izvezene sa stotinama sićušnih zlatnih listića koji su mukotrpno ušivani u platno, obojene duž šavova i sa bleštavim zlatnim perlama da bi sve bilo usklađeno. Patike su mi bile prelepe. Tetka mora da je bila selektivno bez ukusa.

„To me vređa, tetka. A još više me vređa pomisao da misliš da bih kupila bilo šta u čemu ne mogu dobro da se krećem.“ Ovo nije bilo isto kao da sakupljam čizme s platformama. Moje ručno rađene patike bile su savršeno praktična obuća za trening.

„Šta je onda razlog za ovo? Hajde, reci tetki šta te ometa.“ Zvučalo je kao da se nervira što mora da me pita, ali to da deluje previše kul za bilo kakav razgovor bilo je samo njeno uobičajeno ponašanje. Uvek bi došla kad mi je bila potrebna, govoreći moj jezik dovoljno tečno da zna da ću reći *Šta je s tobom* shvatiti kao da znače da li postoji nešto o čemu želim da razgovaram. A u ovoj kući na ostrvu koje je bilo toliko ruralno da su se prodavnice nalazile u dnevnim sobama ljudi, gde bi mogao da sediš na šljunkom posutom putu ceo dan i vidiš više divljih svinja nego automobila, ljudi s kojima bih mogla da razgovaram, a koji nisu moja mama, bili su malobrojni.

Tetka je već bila ovde i čekala da se svojim privatnim avionom vratimo kući.

„Jesi li ikad čula za nešto što se zove Gambit lopova?“ Tada sam prvi put izgovorila ove reči naglas, i zvučale su podjednako bizarno koliko i u mojoj glavi. *Lopova* znači za lopove. Množina? To je bio oksimoron. Lopovi se ne okupljaju.

Tetka je bila napeta kao da čeka da je neko udari pesnicom u stomak. Dakle, čula je za to.

Sela sam, naslanjajući se na dlanove.

„Organizacija ti je poslala poziv?“

„Pre nedelju dana. Ko je rekao da je u pitanju organizacija? Znaš li ko su oni?“

„Šta si rekla? Da li si odgovorila?“ Tetka je potpuno ignorisala moja pitanja.

Namrštila sam se. „Znam valjda da ne treba da odgovaram na čudne poruke u crnoj kutiji. Izbrisala sam mejl čim sam ga videla.“

Opustila se. Udarac u stomak nije stigao. „Dobro.“

„Red je na mene. Šta je, dođavola, ta organizacija i zašto ti znaš za njih, a ja ne?“

Podigla sam se na noge. Tetka, mama i ja bile smo približno iste visine, pa sam mogla da je pogledam u oči. Ako sam i do tada bila radoznala, sada sam osećala da moram da znam. U ovoj porodici nije trebalo da postoje nikakve tajne.

Tetka je coknula jezikom, odugovlačeći. „To je samo gomila bogatih kretena s kompleksom moći i oni organizuju Gambit jednom godišnje ili tako nekako. To je sve što *ja* znam o njima.“

Sve što *ona* zna. Znači li to da mama zna više?

Način na koji je izbegavala moj pogled naterao me je da pomislim da sve ovo namerno nije ranije spominjano, i zato će traženje više informacija o ovoj organizaciji biti mukotrпно. Krenula sam u drugom pravcu.

„A Gambit je...“ Na sekundu sam pomislila da mi neće reći.

„To je takmičenje, takmičenje lopova. Neka vrsta privatnog... ilegalnog šou-programa.“ Prebacila je svoje pletenice preko ramena i polako otišla, izvlačeći par lisica iz kutije s gomilom brava za vežbanje.

Išla sam za njom. „Zadržavala si dah pri pomisli da učestvujem u ilegalnoj igri koju organizuje tajna organizacija moćnika?“

„Rekla sam da je to *poput* takmičarskog šou-programa. Nemoj da izvrćeš stvari, to nije *Ako cena odgovara: Krađe*.“ Izvukla je šnalu iz kose i počela da čačka lisice. „Koliko sam čula, neko uvek napusti igru krvav. Ako uopšte uspe da je napusti.“ Lisice su se otvorile. Pokazala mi je pokretom da joj pružim ruke. Ne razmišljajući, pružila sam ih i ona je stavila jednu stranu lisica na moj zglavak.

„Zašto bi onda iko učestvovao? Krvavi novac, zar ne?“ Lopovi nikada ništa ne rade besplatno.

„Više kao nagrada za ubicu.“ Tetka me je okrenula i stavila mi lisice i na drugu ruku, zaključavši ih iza mojih leđa. Instinktivno, izvila sam se, izvukla ruke iz lisica i izvadila šnalu iz svojih kikica. Imala sam ih dovoljno unutra da sagradim mali zamak. „Kažu da pobednik...“, nastavila je tetka, „može da traži da mu se ispuni jedna želja.“

Nagnula sam glavu ka njoj. „Želja? Kao kad vidiš zvezdu padalicu, pa nešto poželiš?“

„Zvezde padalice ne ispunjavaju želje. Novac ispunjava.“ Pucnula je prstima pred mojim licem. „Nemoj dozvoliti da ti nešto odvraća pažnju.“